

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoPr/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113231474
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3113231474.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a členiek senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne O. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., B. 9, zastúpenej H. kanceláriou Y. J. X., s.r.o., so sídlom O., L. XX, N.: XX XXX XXX, proti žalovanému T. O., so sídlom O., T. námestie 2, N.: XX XXX XXX, zastúpeného R. L. legal s.r.o., so sídlom X., Q. XX, N.: XX XXX XXX, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. apríla 2019 č. k. 20Cpr/5/2013 - 333, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobkyňa **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni nepriznal. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1, ods. 2, § 257 CSP, s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 29.10.2014, č.k. 20Cpr/5/2013-93 tamojší súd žalobu v danej veci zamietol s tým, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením do 30-tich dní od právoplatnosti rozsudku. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť v znení potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.01.2016, č.k. 19CoPr/3/2015-171, dňa 04.03.2016. Dovolanie žalobkyne voči citovanému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, Najvyšší súd SR svojím uznesením sp.zn. 5 Cdo/23/2017 odmietol a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že citované uznesenie Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2014. Súd prvej inštancie svojím uznesením zo dňa 15.01.2018, č.k. 20Cpr/5/2013-267 rozhodol, že žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uvedené rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný dosiahol v prvostupňovom i druhostupňovom konaní plný úspech. Na odvolanie žalobkyne voči citovanému uzneseniu o náhrade trov konania, Krajský súd v Trenčíne svojím uznesením zo dňa 26.03.2018, č.k. 19CoPr/1/2018-293 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže sa súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania nezaoberal existenciou dôvodov umožňujúcich mu uplatnenie tzv. moderačného práva. Súd prvej inštancie následne v danej veci konšatoval, že vzhľadom k tomu, že žalobu v celom rozsahu zamietol a Krajský súd v Trenčíne jeho rozhodnutie potvrdil, žalovaný dosiahol v prvoinštančnom i odvolacom konaní plný úspech a za danej situácie by mu v zmysle § 255 CSP patrila plná náhrada účelne vynaložených trov konania, resp. trov právneho zastúpenia. Z doplneného dokazovania za účelom rozhodnutia o trovách konania v intenciách úloh stanovených rozhodnutím odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie za to, že v danej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce najmä v osobných, majetkových a zárobkových pomeroch žalobkyne. Čo sa týka osobného stavu žalobkyne, táto je rozvedená a hoci súdu nepreukázala sťaženie svojho pracovného uplatnenia z

dôvodu zdravotného stavu, má zdravotné problémy, čo preukázala výpisom z jej zdravotných záznamov. Žalobkyňa preukázala, že od 15.04.2016 je zamestnaná na 2-hodinový denný pracovný čas formou Dohody o výkone práce ako pomocný administratívny pracovník na podateľni Daňového úradu Trenčín. Jej priemerný mesačný príjem u tohto zamestnávateľa za obdobie od 01/2018 do 02/2019 predstavuje sumu 166,29 Eur brutto. V období od 01.12.2013 do 09.06.2017 bola žalobkyňa vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie na úrade práce. V období od 01.10.2017 do 31.01.2018 bola žalobkyňi poskytovaná pomoc v hmotnej núdzi v sume 21,30 Eur mesačne. Žalobkyňa je vlastníčkou bytu č. vchod X-X poschodie zapísaného na LV č. XXXX, k.ú. O. s úžitkovou plochou 45,92 m². Napriek tomu, že žalobkyňa súdu prvej inštancie nepreukázala, že uvedený byt kúpila pre ňu jej dcéra, za ktorým účelom si mala zobrať úver (súdu prvej inštancie bola predložená úverová zmluva dcéry žalobkyne na kúpu iného bytu), súd prvej inštancie mal za to, že v prípade, ak by si ho aj žalobkyňa kúpila sama, nemožno od nej spravodlivo žiadať, aby predala byt, v ktorom trvalo žije bez toho, aby vlastnila ďalšiu nehnuteľnosť na bývanie, iba za účelom úhrady náhrady trov konania. Predpokladaná výška trov konania v prvoinštančnom a v odvolacom konaní, tak ako si ju vyčíslil žalobca, predstavuje sumu 1 095,38 Eur. Predmetom rozhodovania nie je nárok na náhradu trov dovolacieho konania, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté dovolacím súdom. Pokiaľ ide o námietky žalovaného, že žalobkyňa s poukazom na zásadu koncentrácie konania porušila povinnosť tvrdenia a v priebehu celého doterajšieho konania nedala súdu žiaden relevantný dôvod k úvahe nad existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností zakladajúcich možnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP, napríklad nikdy nepodala v rámci súdneho konania na všetkých troch stupňoch žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku, súd prvej inštancie poukázal na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, v ktorom konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 257 CSP je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, vždy, teda bez ohľadu na to, či to strany požadujú. Rovnako zo skutočnosti, že Krajský súd v Trenčíne vo svojom zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie úlohu vyzvať strany sporu na vyjadrenie sa k novej aplikácii § 257 CSP, príp. na vznesenie dôkazných návrhov k nemu a až následne posúdiť existenciu okolností na využitie tzv. moderačného práva, možno vyvodiť, že zásada koncentrácie konania, tak ako ju vníma žalovaný vo svojom vyjadrení, sa v tomto prípade neuplatňuje. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadne nepodania žiadosti žalobkyne o oslobodenie od súdnych poplatkov, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa je v konaní o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru na všetkých stupňoch konania od súdnych poplatkov oslobodená, a teda žalobkyňa nemala dôvod žiadať o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Čo sa týka námietky žalovaného týkajúcej sa okolností konania a postoja strán v konaní, spočívajúcej v tom, že žalobkyňa musela vedieť, že na prvoinštančnom a odvolacom konaní nemôže byť úspešná, súd prvej inštancie sa s týmto názorom nestotožnil a mal za to, že z okolností, ktoré viedli žalobkyňu (po tom, ako tamojší súd právoplatne rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. 26C/111/2011, že jej predchádzajúca výpoveď je neplatná a pracovný pomer trvá, bola žalobkyňi doručená ďalšia výpoveď, ktorá navyše nebola ani datovaná) k uplatneniu žaloby nevyplýva, že žalobkyňa mienila podať šikanóznou žalobu. Na základe výsledkov zisťovania predpokladov na využitie moderačného práva, uvedomujúc si aj negatívny dopad na stranu úspešného žalovaného, rozhodol súd prvej inštancie o trovách účastníkov konania tak, že žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal. Mal za to, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne, ktoré spočívajú v jej sociálnych, osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, kedy žalobkyňa najmä z dôvodu dlhodobého dosahujúceho nízkeho príjmu, ktorý je pod hranicou životného minima, nie je schopná uhradiť náhradu trov konania žalovanému bez toho, aby išlo iba o akési zmierňovanie majetkových rozdielov medzi nimi, ale súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa sa nachádza v závažnej sociálnej a majetkovej situácii, ktorá indikuje potrebu uplatniť toto výnimočné opatrenie. Úspešný žalovaný vo svojich vyjadreniach netvrdil a súd prvej inštancie ani nezistil, že nepriznanie mu nároku na náhradu trov konania zasiahne mimoriadne nepriaznivo do jeho majetkovej sféry. Naopak, súd prvej inštancie mal za to, že v danej veci by priznanie náhrady trov konania žalovanému vzhľadom na zistené skutočnosti odporovalo dobrým mravom a javilo by sa ako neprimeraná tvrdosť voči žalobkyňi.

2. Uznesenie súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný uplatňujúc odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aplikáciu inštitútu ustanovenia § 257 CSP a potrebu využitia tohto inštitútu odôvodnil sociálnymi, osobnými, majetkovými a zárobkovými pomermi žalobkyne bez toho, aby sa dostatočne vysporiadal s ostatnými predpokladmi pre využitie moderačného práva. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie sa pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia viac menej obmedzil na vyvracanie skutočností tvrdených žalovaným v rámci jeho vyjadrenia k novej aplikácii ust. § 257

CSP zo dňa 21.06.2018 bez toho, aby poskytol reálny základ (odôvodnenie) pre potrebu využitia oslobodenia žalobkyne od povinnosti platenia trov konania. Uviedol, že ust. § 257 CSP kladie dôraz na výnimočnosť jeho aplikácie, čím zreteľne zdôrazňuje, že akákoľvek zo zistených okolností sa musí vymykať z bežnej súdnej praxe a kazuistiky ustanovení o náhrade trov konania. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/137/2018, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCo/17/2019, 5Cdo/67/2010, 3MCdo/46/2012. Žalovaný konštatoval, že použitie ust. § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Dôvody sociálno-ekonomického charakteru, ktoré uvádza súd prvej inštancie v napadnutom uznesení samo o sebe nemožno považovať za dôvody alebo výnimočnú okolnosť, ktoré by zakladali aplikáciu § 257 CSP. Na jednej strane súd prvej inštancie poukazuje na zlú majetkovú situáciu žalobkyne, na druhej strane uvádza, že je vlastníčkou bytu, čím vlastne neguje schopnosť žalobkyne splácať trovy konania. Súd prvej inštancie nezistil iné dôvody pre aplikáciu § 257 CSP, ktoré by prípadne spočívali v iných okolnostiach ako v sociálnych a majetkových pomeroch žalobkyne a taktiež ani z obsahu spisu nevyplývajú žiadne jedinečné osobitosti prejednávaneho prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu. Žalovaný poukázal na zohľadnenie nepriaznivej sociálnej a ekonomickej situácie tým, že umožní žalobkyni trovy konania splácať v splátkach, alebo priznať aspoň čiastočnú náhradu trov konania. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie žalovaný považoval v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, vybočujúce z rámca zákonného ustanovenia § 257 CSP. Poukázal na podľa jeho názoru chybné znenie výroku súdu prvej inštancie, ktorý mal správne znieť stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva, resp. súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný odvolaciemu súdu navrhoval napadnuté uznesenie zmeniť tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Posúdením obsahu podaného odvolania odvolacie námietky žalovaného odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

6. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, odvolací súd dodáva nasledovné:

7. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

8. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené

v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

9. Uvedené odvolacie námietky žalovaného nie sú dôvodné.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní spravidla v spore uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

13. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

15. V sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej plne alebo čiastočne nahradit' trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu.

16. V prvom rade pri uplatnení aplikácie § 257 CSP je treba prihliadnuť najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patril. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní.

17. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 08. decembra 2011 sp. zn. IIÚS 563/2011-14 a prispôbené novej právnej úprave). Je teda potrebné skúmať pomery nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá.

18. Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009). Ustanovenie § 257 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je teda existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu a existencia výnimočnosti daného prípadu.

19. Za dôvody hodné osobitného zreteľa sa tiež považujú sociálne aspekty. Pôjde o prípady, keď výrazne vystupuje do popredia, že povinná strana nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, prípadne môže ich uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Je tiež potrebné prihliadať aj na komplexné pomery tej strany, ktorej majetková sféra by bola aplikáciou výnimočného ustanovenia dotknutá. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnej strane súd náhradu trov konania nepriznal.

20. V danej veci sa podanou žalobou žalobkyňa vo veci samej domáhala, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobkyni žalovaným dňa 28.08.2013 je neplatné a aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume jej priemerného zárobku. Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 20Cpr/5/2013-93 zo dňa 29.10.2014 žalobu zamietol. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť v znení potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.01.2016, č.k. 19CoPr/3/2015-171, dňa 04.03.2016. Dovolanie žalobkyne voči citovanému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, Najvyšší súd SR svojím uznesením sp.zn. 5 Cdo/23/2017 odmietol a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Okresný súd Trenčín svojím uznesením zo dňa 15.01.2018, č.k. 20Cpr/5/2013-267 rozhodol, že žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na odvolanie žalobkyne voči citovanému uzneseniu o náhrade trov konania, Krajský súd v Trenčíne svojím uznesením zo dňa 26.03.2018, č.k. 19CoPr/1/2018-293 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie následne v danej veci konštatoval, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne, v dôsledku čoho žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania nepriznal.

21. Žalobkyňa je rozvedená, so zdravotnými problémami a je zamestnaná len na 2-hodinový pracovný čas formou dohody (priemerný mesačný príjem predstavuje sumu 166,29 Eur brutto). Vzhľadom na svoje zdravotné znevýhodnenie si dlhšiu dobu nevedela nájsť prácu, bola vedená v zozname uchádzačov o zamestnanie a v období od 01.10.2017 do 31.01.2018 jej bola poskytovaná pomoc v hmotnej núdzi. Odvolací súd poukazujúc na zložitú životnú situáciu, v ktorej sa žalobkyňa nachádza, na charakter sporu, ako i okolnosti, na základe ktorých jej bola poskytovaná v spore právna pomoc advokátskou kanceláriou, pro bono, bez nároku na odmenu, konštatuje dôvodnosť uplatnenia inštitútu podľa ust. § 257 CSP. Odvolací súd sa v danom prípade nestotožnil s odvolacími dôvodmi žalovaného, ktoré uviedol v odvolaní a má za to, že v danej právnej veci sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému. K námietke žalovaného, ktorý navrhoval zohľadniť nepriaznivú sociálnu a ekonomickú situáciu žalobkyne tým, že umožní žalobkyni trovy konania splácať v splátkach, alebo priznať aspoň čiastočnú náhradu trov konania odvolací súd uvádza, že takéto riešenie by v danom prípade nebolo účelné, nakoľko nie je v možnostiach žalobkyne tieto trovy uhradiť (vyčíslené žalobcom na sumu 1.095,38 Eur, ktorá suma by bola pre žalobkyňu priam likvidačná), keďže jej priemerný mesačný príjem predstavuje sumu 166,29 Eur brutto. Pokiaľ žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa vlastní byt odvolací súd poznamenáva, že predaj, resp. prenájom jediného obydľia ktoré žalobkyňa má len za účelom náhrady trov konania by bolo v absolútnom rozpore s dobrými mravmi a podobné úvahy by boli celkom zjavne neprimerané.

22. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP, kedy úspešnej žalobkyni v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko táto si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu jej preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky nevyplývajú.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).